

นิทานสีขาว

ชุดนิทานพัฒนาชีวิต (ฉบับรวมนิทานคัดสรร)

ดร.อาจอง ชุ่มสาย ณ อยุธยา

เรียบเรียงโดย สุพัตรา แซ่ลิ่ม

ชื่อหนังสือ : นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต (ฉบับรวมนิทานคัดสรร)

ผู้เขียน : ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

ผู้เรียบเรียง : สุพัตรา แซ่ลิ่ม

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2561

ราคา 159 บาท

ISBN 978-616-403-053-4

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย บริษัท พรีเมายด์ พับลิชชิง จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา.

นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต (ฉบับรวมนิทานคัดสรร).-- กรุงเทพฯ : พรีเมายด์, 2561.

144 หน้า.-- (นิทานพัฒนาชีวิต)

1. นิทาน 2. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. เศรษฐราภรณ์ ไศสุริยเอกสกุล, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

398.2

บุคคลหรือองค์กรใดสนใจสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมาก โปรดติดต่อ

บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 313 อาคาร ซี.พี. ทาวเวอร์ ชั้น 26 ถนนสีลม แขวงสีลม เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500

ติดต่อฝ่ายบริการลูกค้าพิเศษ โทรศัพท์ 0-2711-7600

“ร่วมแสดงความคิดเห็นได้ที่ csbooksmile@cpall.co.th”

www.BookSmile.co.th

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมณฑ

พิสูจน์อักษร กองบรรณาธิการ

ออกแบบปก กวิน รัตนจันทร์

รูปเล่ม ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ภาพประกอบ เศรษฐราภรณ์ ไศสุริยเอกสกุล

จัดทำโดย

บริษัท พรีเมายด์ พับลิชชิง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ

เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook

LINE@ : @freemindbook

พิมพ์ที่

บริษัท กรีน โลฟ พรินติ้ง เฮ้าส์ จำกัด

68 ซอยเทียนทะเล 20 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแหลมคำ

เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2892-1940-2

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์) ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษมาตรฐานเดียวกับยุโรป เยื่อไม้ผลิตจากป่าปลูก 100% มีน้ำหนักเบา ปลอดภัยและเป็นอันตราย รักษาสิ่งแวดล้อมโดยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูงสุด 35% และใช้หมึกพิมพ์ที่ผลิตจากวัตถุดิบธรรมชาติ เนื้อหมึกผลิตจากถั่วเหลือง และผงหมึกผลิตจากสีของหินตามธรรมชาติ

จากใจสำนักพิมพ์

นิทานถือเป็นสื่อกลางที่ดีในการสอดแทรกสาระความรู้ คุณธรรม ความบันเทิง และจินตนาการที่ไร้ขอบเขต จากผู้เล่า... ไปสู่ผู้ฟัง และก็ยังเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมจากผู้ฟังทุกเพศทุกวัย มาโดยตลอด เพราะนอกจากจะให้ความสนุกสนานแล้วยังสามารถ นำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อีกด้วย

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา เป็นอีกบุคคลสำคัญที่สามารถ พิสูจน์ให้เห็นว่า นิทานนั้นมีคุณค่าต่อทุกชีวิตมากเพียงใด แม้ท่าน จะมีภารกิจประจำวันมากมาย แต่ท่านยังคงมุ่งมั่นและทุ่มเทให้การ เล่านิทานปลูกฝังคุณธรรมให้เด็กนักเรียนที่โรงเรียนสัตยาไส ได้ฟังทุกๆ เช้าก่อนเข้าเรียน ด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักและ เมตตา เพราะท่านเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า นิทานเหล่านี้สามารถพัฒนา จิตใจของเด็กๆ ได้เป็นอย่างดี และมีส่วนช่วยให้พวกเขาเติบโต เป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจมั่นคงและเปี่ยมด้วยคุณธรรม นอกจากนี้ เมื่อใด ที่ท่านต้องไปบรรยายตามสถานที่ต่างๆ ก็มักจะพกพานิทานเหล่านี้ ไปฝากผู้ฟังด้วยเสมอ

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาจวบจนปัจจุบัน สำนักพิมพ์พรีเมียด มีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสจัดพิมพ์เผยแพร่ ชุดหนังสือ นิทานสีขาว “ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว” เล่ม 1-4

และ “นิทานสีขาว” ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 1-4 ซึ่งทั้งสองชุด ได้รับการตอบรับที่ดีอย่างล้นหลามจากผู้อ่านทั้งเด็กและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะคุณพ่อคุณแม่ที่ปรารถนาจะให้บุตรหลานได้มี “หัวใจสีขาว” ในการดำเนินชีวิต

โดยหนังสือ **นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต (ฉบับรวม นิทานคัดสรร)** เล่มที่กำลังอยู่ในมือท่านผู้อ่านนี้ เป็นอีกหนึ่งผลงาน ที่เกิดขึ้นจากการคัดสรรนิทาน 17 เรื่อง จากนิทาน 100 เรื่อง ในหนังสือ “นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต” เล่ม 1-4 นำมา จัดพิมพ์และวางจำหน่ายที่ร้านสะดวกซื้อเซเว่นอีเลฟเว่นทุกสาขา ทั่วประเทศ ในราคาพิเศษ 59 บาท ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน ในวงกว้างมากยิ่งขึ้น

สำนักพิมพ์พรีเมียดขอขอบพระคุณ **ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา** ที่มอบความไว้วางใจและให้การสนับสนุนการทำงานของเราเสมอมา ขอขอบคุณ คุณจอย-สุพัตรา แซ่ลิ้ม ที่ช่วยเนรมิต “นิทานสีขาว” ให้เป็นตัวอักษรที่สวยงามเสมอ ขอขอบคุณ คุณใหม่-เศวตราภรณ์ ไอคิริยเอกสกุล ที่มุ่งมั่นสร้างสรรค์ภาพประกอบให้กับ หนังสือเล่มนี้อย่างเต็มที่ และขอขอบคุณคณะทำงาน บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน) ที่ได้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการ จัดพิมพ์เผยแพร่หนังสือเล่มนี้ในราคาที่ย่อมเยา สู่ผู้อ่านทั่วประเทศ มา ณ โอกาสนี้

สำนักพิมพ์พรีเมียด

จากใจผู้เขียน

เราจะเห็นได้ว่า กระแสข่าวและสื่อต่างๆ ในทุกวันนี้ เต็มไปด้วยเรื่องราวทั้งดีและไม่ดีปะปนกันไป เรื่องที่ดีก็สร้างรอยยิ้ม เสริมสร้างกำลังใจและแรงบันดาลใจให้ผู้คนได้เป็นอย่างดี ในขณะที่เรื่องไม่ดี เช่น ข่าวการฆ่าฟัน ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ทะเลาะเบาะแว้ง ฯลฯ ก็ล้นแล้วแต่สร้างอารมณ์ในทางลบให้เกิดขึ้นในใจ และที่สำคัญ ถือเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้เด็กและเยาวชนคนรุ่นใหม่ ได้ซึมซับ และปฏิบัติตามโดยไม่รู้ตัว จนแทบจะกลายเป็นบรรทัดฐานใหม่ของสังคม

ข้าพเจ้าเชื่อเสมอว่า หากจะเปลี่ยนแปลงสังคมไปในทางที่ดีขึ้นได้นั้น เราจะต้องสร้างรากฐานที่ดีให้กับเด็กและเยาวชนคนรุ่นใหม่ ให้พวกเขามีจิตใจที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม ความรักความเมตตาต่อกัน ซึ่งรากฐานที่ดีนั้นเริ่มต้นจากสถาบันครอบครัวที่จะต้องทำร่วมกับสถาบันการศึกษา ในการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ถึง “คุณค่าที่แท้จริงของความเป็นมนุษย์” และการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเหนือสิ่งอื่นใด

นิทาน ถือเป็นสื่อสำคัญที่สามารถเป็นสะพานเชื่อมโยงความปรารถนาดีของทุกคนและทุกฝ่ายเข้าด้วยกันได้เป็นอย่างดี

เพราะเป็นสื่อกลางที่ผสมผสานทั้งความสนุกสนาน ความบันเทิง คุณธรรม จริยธรรม และสาระความรู้ที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ที่จะต้องเติบโตเป็นต้นไม้มที่แข็งแรง ร่มเย็น และพร้อมที่จะช่วยกันสร้างสังคมที่เปี่ยมสุขต่อไป

ในฐานะของ “ผู้เล่านิทาน” ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ได้เห็นคนรุ่นใหม่ยังคงให้ความสำคัญกับ “นิทานปลูกฝังคุณธรรม” ดังเช่นสำนักพิมพ์ปริมาดท์ที่ได้จัดพิมพ์และเผยแพร่ นิทานสีขาวหลายเล่มสู่ผู้อ่านจำนวนมากตลอดมา รวมถึงหนังสือเล่มนี้ด้วย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นิทานสีขาวเรื่องต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านไม่มากนักน้อย

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

จากใจ Book Smile

จากจุดเริ่มต้นอันเรียบง่ายแต่เปี่ยมด้วยคุณค่าที่ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ได้เล่านิทานปลูกฝังคุณธรรมให้เด็กนักเรียนที่โรงเรียนสัตยาไสได้ฟังทุกๆ เช้าก่อนเข้าเรียน สู่การเผยแพร่ในวงกว้างมากยิ่งขึ้นเมื่อสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้รวบรวมนิทานปลูกฝังคุณธรรมของท่านไว้ในรูปแบบของหนังสือ ถึงวันนี้เป็นเวลากว่าสิบสองปีแล้วที่ “นิทานสีขาว” ของ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ได้อยู่คู่สังคมไทยอย่างทรงคุณค่า และมีเด็กๆ จำนวนไม่น้อยที่เติบโตมาพร้อมๆ กับนิทานสีขาว ได้รับการบ่มเพาะ ปลูกฝังจนกลายเป็นเมล็ดพันธุ์เยาวชนที่มีจิตใจเปี่ยมคุณธรรม และพร้อมจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี

7-ELEVEN และ BOOK SMILE รู้สึกเป็นเกียรติและยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตและเผยแพร่หนังสือดีมีคุณค่าในราคาที่ย่อมเยาและเข้าถึงง่าย ซึ่งไม่เพียงแต่การปลูกฝังคุณธรรมให้แก่เด็กและเยาวชนจะเป็นการสร้างสังคมที่ยั่งยืน ความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นในครอบครัวที่เกิดขึ้นผ่านกิจกรรมที่สามารถทำร่วมกันได้อย่างการเล่านิทานก็ยิ่งทำให้สังคมของเราเต็มไปด้วยรอยยิ้มมากขึ้นอีกด้วย

BOOK SMILE

สารบัญ

อีกาที่ตัว	11
ชายเน่	19
ผักสดจากอาณาจักรทางใต้	29
คาถามหาอดทน	37
แห่งซอส์ที่หมดไป	43
ข้อความในเศษกระดาษ	49
ซากหนูตัวเดียว	55
อาฟาน เด็กชายผู้ไม่มีขาขวา	65
ความยาวของสัญญาเงินกู้	71
สามสิ่งที่ดีที่สุด	77
โรคที่รักษาไม่หาย	83
สมบัติของพ่อ	91
ขนมปังสองก้อนของหญิงคนยาก	103
มหาดเล็กคนโปรด กับช่างตัดพระเกศาขี้จุกฉา	111
คนละครึ่ง	121
นกน้อยปีกหัก กับต้นไม้ใหญ่ที่ใกล้ตายซาก	129
เติมน้ำใสเือง	135
ประวัติ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา	142

SAMPLE

อิกากีตัว

โฉ้ เกิดมาในครอบครัวที่มีพี่น้องหลายคนและยังเป็นครอบครัวที่ยากจนที่สุดในหมู่บ้านด้วย และเนื่องจากโฉ้เป็นลูกชายคนโตของบ้าน เขาจึงต้องเป็นกำลังหลักในการช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงิน แม้ว่าโฉ้จะชอบเรียนหนังสือมากแค่ไหน แต่ความขั่นแค้นก็ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้ไปโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ เขาจำเ็นต้องขาดเรียนบ่อยๆ เพราะภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว ที่สำคัญ โฉ้ยังไม่มีเงินไปโรงเรียนอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม โฉ้ฝันเสมอว่าเขาจะได้รับการศึกษาที่ดีเช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ เขาเคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับพ่อและแม่ ทั้งสองสงสารลูกจับใจ แต่ไม่เห็นทางที่จะช่วยให้โฉ้สมหวังได้จึงได้แต่กอดลูกแล้วร้องไห้ หลังจากนั้น โฉ้ก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับใครอีก

วันหนึ่ง โฉ้ได้อ่านประกาศของหมู่บ้านว่าจะมีเศรษฐีใจดีมอบทุนการศึกษาก้อนใหญ่ให้แก่เด็กเพียงคนเดียวที่มีสติปัญญาเหมาะสมแก่ทุนการศึกษาก้อนนี้ เด็กชายโฉ้ในเสื้อผ้ามือขอเนื้อตัวมอมแมมเดินเข้าไปในทำการของหมู่บ้านเพื่อขอสมัครรับทุนการศึกษาก้อนนี้ด้วย ในตอนนั้น

มีเด็กๆ ในชุดนักเรียนสะอาดสะอ้านท่าทางเฉลียวฉลาดหลายคนกำลัง
สมัครขอรับทุนการศึกษาเช่นกัน ทุกคนหันมามองใจเป็นตาเดียวและ
หลายคนแสดงอาการเหยียดหยามออกมา

“ถ้าอยากได้ทุนสำหรับเด็กยากจน ทำไมไม่ไปขอจากโรงเรียนล่ะ
ทุนการศึกษาก่อนหน้านี้มีไว้สำหรับเด็กหัวดีๆ เท่านั้นแหละ” เด็กคนหนึ่งเอ่ยขึ้น
อย่างไม่สออารมณ์ที่เห็นใจเข้ามาเป็นหนึ่งในคู่แข่งชิงทุนการศึกษา
ของเขาด้วย

“ฉันรู้จักนะ เจ้านี้ชื่อใจ อยู่วรรณเดียวกับฉันเอง แต่มันไม่ค่อย
มาเรียนนักหรอก เพราะต้องไปช่วยพ่อแม่ทำงานสารพัด” เด็กอีกคนว่า

“อ้าว... อย่างนี้เจ้านี้ก็ไม่มีทางได้รับเลือกอยู่แล้วล่ะสิ ถ้ามัน
ไม่ค่อยได้เข้าเรียน แล้วจะเอาความรู้ที่ไหนมาทดสอบล่ะ” เด็กอีกคน
ออกความเห็น

“คนไม่เจียมตัวก็แบบนี้แหละ”

ใจได้ยินคำเยาะเย้ยเหล่านั้นแต่ก็ไม่สนใจจะเก็บมาคิดเพราะมัน
ไม่ได้ช่วยทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้น การศึกษาต่างหากที่จะช่วยให้เขาและ
ครอบครัวมีอนาคตมากกว่าที่เป็นอยู่ และในเมื่อโอกาสดีๆ มาถึง ก็ไม่มี
เหตุผลอะไรที่เขาจะไม่ลองไขว่คว้าดู แม้จะรู้ว่าความเป็นไปได้ที่จะสมหวัง
ในครั้งนี้น้อยเต็มทีก็ตาม

เมื่อถึงเวลาทดสอบ เจ้าหน้าที่ก็เรียกเด็กๆ ทุกคนมารวมตัวกัน
จากนั้นเจ้าของทุนการศึกษาซึ่งเป็นเศรษฐีหน้าตาใจดีก็ปรากฏตัวขึ้น

เขากวาดตามองเด็กๆ กวาร์้อยคนในที่นั่งแล้วประกาศเรื่องที่ทำให้ทุกคน
ต้องแปลกประหลาดใจ

“ตอนที่ฉันนั่งรถเข้ามา ฉันสังเกตเห็นว่าในหมู่บ้านแห่งนี้มีอิก้า
มากมายทีเดียว ฉันอยากรู้เสียจริงว่ามีอิก้าที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ทั้งหมด
กี่ตัว และนี่ก็คือคำถามชิงทุน”

เศรษฐีหยุดพูดและยิ้มให้แก่เด็กๆ ทุกคนที่ยืนแน่นิ่งด้วยความงุนงง
ก่อนจะพูดต่อว่า

“ฉันจะให้เวลาพวกหนูสามวัน แล้วให้ทุกคนมาพร้อมกันที่นี่
อีกครั้ง ใครที่สามารถตอบคำถามนี้ได้ดีที่สุดจะเป็นผู้ได้รับทุนการศึกษา
จากฉันไป”

เมื่อเศรษฐีออกไปจากที่นั่นแล้ว เด็กๆ ก็พากันพูดถึงเรื่องนี้อย่าง
แข็งแรงแ

“ช่างเป็นคำถามที่แปลกประหลาดอะไรอย่างนี้ แค่นับจำนวนอิก้า
ก็ได้ทุนการศึกษาไปแล้ว” เด็กคนหนึ่งหันไปพูดกับเพื่อน

“ส่งสัยท่านเศรษฐีจะทดสอบความสามารถในการคำนวณล่ะมั้ง”
เด็กอีกคนว่า

“หรือไม่ก็ทดสอบความช่างสังเกต คิดดูสิ อิก้าในหมู่บ้านเรามีเป็น
พันๆ ตัว แล้วมันก็นับไปนั่นมานี่อยู่ตลอด ใครจะไปรู้ล่ะว่าตัวไหนเป็น
ตัวไหน แล้วจะนับยังไงล่ะนี่”

“นั่นสินะ ทำทางจะไม่ใช้คำถามง่ายๆ เสียแล้ว ต้องเป็นคนที่นับเลขเก่งและช่างสังเกตเป็นที่สุดเท่านั้นแหละถึงจะตอบคำถามนี้ได้ถูกต้อง”

ในช่วงสามวันที่เศรษฐีซุซุริให้เวลาเด็กๆ ไปนับจำนวนอิกา ปรากฏว่าทั้งหมู่บ้านร่นวายไปด้วยการวิ่งไล่จับอิกาของเด็กๆ และบรรดาผู้ปกครองที่ออกมาช่วยลูกหลานของตัวเองกันอย่างสุดใจ จะมีก็แต่โจ้เท่านั้นที่ไม่ได้ทำอย่างเด็กคนอื่นๆ เขาเพียงแต่กวาดตามองอิกาเหล่านั้นผ่านไป แล้วก็ก้มหน้าก้มตาช่วยพ่อแม่ทำงานอย่างปกติที่เคยทำอยู่ทุกวัน จนพ่อกับแม่ซึ่งรู้ว่าโจ้ได้ไปสมัครรับทุนด้วยอดถามขึ้นไม่ได้

“ลูกไม่ออกไปนับอิกาเหมือนเพื่อนๆ เขาหรือ” พ่อของโจ้ถาม

“ไม่ละจะพ่อ ยังมีงานที่ลูกต้องทำอีกมาก” โจ้ตอบขณะที่มือของเขาก็ไม่ได้ละจากงานตรงหน้าเลย

แม่ของโจ้มองลูกชายอย่างสงสารปนเอ็นดู “ไปเถอะลูก ไหนๆ ก็อุตสาหไปสมัครเอาไว้แล้ว เพื่อได้ทุนนี้ ลูกจะได้เรียนสูงๆ และมีอนาคตที่ดีกว่านี้ไงละจ๊ะ งานพวกนี้พ่อกับแม่ช่วยกันทำไปก่อนก็ได้”

โจ้ยิ้มให้พ่อกับแม่ แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ไปวิ่งไล่จับอิกาอยู่ดี และยังคงช่วยพ่อกับแม่ทำงานอย่างขยันขันแข็งเหมือนเดิมอยู่นั่นเอง และแล้ววันนัดตอบคำถามชิงทุนก็มาถึง ปรากฏว่าไม่มีเด็กคนไหนกล้ายืนยันว่าคำตอบของตนเองเป็นคำตอบที่ถูกต้องเลยแม้แต่คนเดียว

จนกระทั่งมาถึงโจ้ที่ได้ตอบคำถามนี้ต่อหน้าเศรษฐีเป็นคนสุดท้าย ท่ามกลางสายตาสับสนประมาทที่ต่างก็ไม่มีใครให้คุณค่าเขาและคิดว่า

ไม่มีทางที่เด็กฐานะยากจน เนื้อตัวสกปรกมอมแมมและไม่ค่อยได้ไปโรงเรียนอย่างโจ้จะตอบคำถามนี้ได้ถูกต้อง

“เออละ ขอฉันฟังคำตอบของหนูหน่อยสิ”

เศรษฐียิ้มอย่างใจดีให้กับโจ้ซึ่งมีท่าทางประหม่าเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะรวบรวมความมั่นใจแล้วตอบออกไปอย่างฉะฉานว่า

“อิกาในหมู่บ้านของเรามีทั้งหมด 6,468 ตัว ครับท่าน”

“ดูเธอจะมั่นใจในคำตอบนี้มาก เธอไปนับมาแล้วจริงๆ หรือ”

เศรษฐีถามโจ้ด้วยคำถามเดียวกับที่ถามเด็กคนอื่นๆ แต่แทนที่โจ้จะตอบรับอย่างง่ายๆ ดังที่เด็กส่วนใหญ่ทำ เขากลับพูดตอบเศรษฐีไปอย่างสุภาพว่า

“หากท่านไม่เชื่อในสิ่งที่ผมบอก ท่านจะลองไปนับดูก็ได้ นะครับ ผมมั่นใจว่าเราจะได้คำตอบที่ตรงกัน”

เศรษฐีซักจะสนใจในตัวของโจ้ขึ้นมาจึงถามกลับไปอีกว่า “แล้วถ้าฉันไปนับแล้วไม่ได้คำตอบเดียวกับที่เธอบอกละ เธอจะว่าอย่างไร”

โจ้ยึดตัวขึ้นตรงแล้วตอบว่า “หากท่านไปนับอิกาแล้วปรากฏว่ามีจำนวนเกินกว่าที่ผมบอกก็แสดงว่ามีพี่น้องอิกาจากหมู่บ้านอื่นเข้ามาเยี่ยมเยียนอิกาในหมู่บ้านของเรา แต่ถ้าท่านนับแล้วได้จำนวนน้อยกว่าที่ผมนับไว้ ก็แสดงว่าอิกาในหมู่บ้านของเราได้เดินทางออกไปเยี่ยมพี่น้องของมันที่หมู่บ้านอื่นเสียแล้วละครับ”

คำตอบของโจ้เรียกเสียงหัวเราะครืนใหญ่จากทุกคนในที่นั้น รวมทั้งเศรษฐีที่หัวเราะลั่นอย่างถูกอกถูกใจในคำตอบนี้

“เธอเป็นเด็กที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมมาก ฉันเชื่อว่าถ้าเธอได้รับการศึกษาที่ดี สติปัญญาของเธอจะสร้างประโยชน์ให้แก่ตัวเธอ ครอบครัวของเธอ รวมทั้งสังคมที่เธออยู่ได้อีกมาก ไข่แล้วหนูน้อย ฉันจะมอบทุนการศึกษาแก่นี้ให้แก่เธอ”

โจ๊กกล่าวขอบคุณเศรษฐีด้วยความซาบซึ้งใจ จากนั้นบรรดาเด็กคนอื่นๆ ในที่นั่นต่างก็เข้ามาแสดงความยินดีและขอโทษที่เคยคิดดูถูกเขา พร้อมกับชื่นชมว่าเขามีสติปัญญาและไหวพริบเหมาะสมที่จะได้รับทุนการศึกษาแก่นี้ไปอย่างที่สุด

“

...เธอทั้งนั้นเลย...

โลกของเราทุกวันนี้มีแต่คนเก่ง ซึ่งก็มีมากพอๆ กับคนที่มีการศึกษาสูงๆ แต่ถึงจะเก่งแค่ไหน หรือมีการศึกษาสูงเท่าไร สำหรับบางสถานการณ์แล้ว หากขาดสติปัญญาไตร่ตรอง เกมยังไม่มีความพร้อมในการแก้ปัญหาอีก ความเก่งและการศึกษาที่มีอยู่ก็สูญเปล่า เช่นเดียวกับการเป็นคนเก่งแต่ไม่มีความดี ถึงจะได้เกิดมาเป็นคน แต่ก็ยังเป็นคนที่ไม่มีคุณค่าความเป็นมนุษย์อยู่เลย

”

SAMPLE

ชายเน่

ครอบครัวหนึ่งมีสมาชิกในครอบครัวอยู่ด้วยกันห้าคน คือ คุณพ่อ คุณแม่ ลูกชายวัยสิบสองขวบ ลูกสาววัยห้าขวบ และคุณย่า

วันหนึ่งลูกสาวคนเล็กตกต้นไม้ขาหักและต้องเข้าเฝือก ด้วยเหตุนี้ เด็กหญิงจึงออกไปวิ่งเล่นนอกบ้านไม่ได้ ต้องนั่งเฉยๆ อยู่แต่ในบ้าน ไม่นานเธอก็รู้สึกเบื่อ

“พี่จ๋า หนูเบื่อเหลือเกิน พี่ช่วยอุ้มหนูไปที่สนามเด็กเล่นหน่อย ได้ไหมจ๊ะ หนูอยากขุดดินตักทรายเล่นที่นั่น” เด็กหญิงหันไปอ้อนวอน พี่ชายของเธอที่กำลังอ่านหนังสือเตรียมสอบอย่างขะมักเขม้น

“ไม่ได้หรอก” พี่ชายปฏิเสธทันควัน “พี่จะสอบในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว และพี่ก็อยากสอบได้ที่หนึ่ง ไม่มีเวลาพาเธอไปเล่นที่ไหนหรอก”

น้องสาวตัวน้อยได้ฟังเช่นนั้นก็เสียใจมาก เธอทำท่าจะร้องไห้ แต่แล้วคุณย่าที่ได้ยินสองพี่น้องคุยกันก็เดินเข้ามากอดหลานสาวตัวน้อย แล้วบอกว่า

“คนดีของย่า ไม่ได้ออกไปเล่นก็ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวย่าจะเล่านิทานให้หลานฟังเองจ๊ะ”

เด็กหญิงได้ยินเช่นนั้นก็พอจะยิ้มออกบ้าง คุณย่าอุ้มเธอขึ้นไปนั่งบนตักเพื่อเล่านิทานให้ฟัง ในขณะที่หลานชายหันมาบอกว่า

“คุณย่าช่วยเล่านิทานเบาๆ หน่อยนะครับ ผมต้องการสมาธิอ่านหนังสือ”

คุณย่ายิ้ม ตอบกลับหลานชายไปว่า “จ๊ะ ย่าจะเล่าเบาๆ”

แล้วคุณย่าก็เริ่มเล่านิทานให้หลานฟัง...

“เด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ **ชายเน่** เขาเป็นเด็กที่ขยันขันแข็งมาก ในช่วงที่มีการสอบชายเน่จะอ่านหนังสืออย่างหนัก ทบทวนความรู้หามรุ่งหามค่ำ แม่แม่ของเขาจะเตือนว่าถึงเวลานอนแล้ว แต่ชายเน่ก็ยังไม่ยอมนอน เขาขอแม่อ่านหนังสือต่อ” คุณย่าเล่ามาถึงตรงนี้ก็หยุด แล้วถามหลานสาวว่า “หลานรู้ไหม ว่าทำไมชายเน่คนนี้ถึงได้ขยันนัก”

“เพราะชายเน่อยากสอบได้ที่หนึ่งไงคะคุณย่า” เด็กหญิงตอบ

คุณย่ายิ้มแล้วตอบว่า “อันที่จริง การที่ชายเน่จะสอบได้ที่หนึ่งนั้นเป็นไปได้ยากมาก และเขาก็ไม่เคยทำได้เลย”

“อ้าว... ทำไมล่ะคะ” เด็กหญิงสงสัย

“เพราะว่าชายเน่เป็นเด็กที่มีสติปัญญาปานกลาง ไม่ว่าเขาจะพยายามอ่านหนังสือมากเท่าไร เขาก็ทำได้ดีที่สุดในแค่ผลการเรียนในระดับปานกลางเท่านั้น” คุณย่าตอบ

“เอ... อย่างนี้ชายเน่ก็เหนื่อยเปล่าสิคะ หนูคิดว่าเขาควรจะเลิกขยันได้แล้วนะคะ”

“ไม่เลยจ๊ะ แม้ชายเน่จะไม่เคยสอบได้ที่หนึ่ง แต่เขาก็ไม่เคยเล็กลง ขยันขยันขันแข็งนั่นเลย ตรงกันข้าม เขากลับยิ่งขยันมากขึ้นทุกวัน หนูใหม่จ๊ะว่าเพราะอะไร”

“เพราะอะไรหรือคะ”

“เพราะเขาไม่เคยคิดอยากได้ที่หนึ่งมาตั้งแต่ต้นนะสิ ชายเน่ไม่ได้ขยันเพราะอยากได้ตำแหน่งหัวหน้าของห้องหรืออะไรเลย สิ่งเดียวที่เขาต้องการก็คือทำให้ดีที่สุดในอนาคตของตัวเองและครอบครัว”

“ทำไมกันคะ”

“เพราะตอนนั้นชายเน่ไม่มีพ่อ พ่อของชายเน่ตายไปหลายปีแล้ว เหลือแต่แม่ที่ต้องทำงานหนักเพื่อเลี้ยงดูเขา ชายเน่จึงตั้งใจเรียนเพื่อที่จะใช้วิชาความรู้มาดูแลแม่ของเขาให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นในอนาคต”

“ชายเน่น่ารักจังเลยคะ”

คุณย่ายิ้มให้หลานสาวอย่างอ่อนโยน

“จ๊ะ เขาเป็นเด็กที่น่ารักมาก เอาล่ะ ย่าจะเล่าต่อนะ... ครั้งหนึ่งในช่วงของการสอบเช่นกัน ชายเน่อ่านหนังสือจนตึกตื่นด้วยความตั้งใจ

เหมือนเช่นเคย รุ่งขึ้นก่อนจะไปสอบ ชายเน่ก็เข้าไปกราบลาแม่ของเขา แม่ของชายเน่อวยพรให้เขาโชคดีเหมือนเช่นทุกครั้ง แต่ครั้งนี้แม่ได้หยิบรูปถ่ายใบเล็กๆ ของพ่อผู้ล่วงลับให้ชายเน่ได้พกติดตัวเพื่อเป็นสิริมงคลด้วย โดยแม่ของชายเน่ได้บอกกับลูกชายว่า...

“ชายเน่ ไม่สำคัญเลยว่าคนเราจะเก่งหรือมีชีวิตยืนยาวแค่ไหน สิ่งสำคัญคือเราเคยค้นพบความสุขจากชีวิตที่มีอยู่บ้างหรือไม่ต่างหาก แม่พ่อของลูกจะเป็นแค่ชาวไร่ธรรมดาและอายุสั้น แต่แม่บอกได้เลยว่าทุกวินาทีในชีวิตของพ่อเต็มไปด้วยความสุขจากการให้และได้ช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ ยึดถือพ่อเป็นแบบอย่างนะจ๊ะ แล้วสักวันลูกเองก็จะได้พบกับความสุขที่แท้จริงของชีวิต”

“ครับแม่” ชายเน่รับคำพร้อมสวมกอดแม่ของเขาด้วยความรักใคร่

“หลังจากนั้นชายเน่ก็ออกจากบ้านมุ่งหน้าไปยังโรงเรียน แต่ในระหว่างทางเขาก็พบเพื่อนคนหนึ่งนอนเจ็บอยู่ข้างทาง ชายเน่รีบเข้าไปดูเพื่อนของเขาทันทีแล้วพบว่าศีรษะของเพื่อนคนนั้นเป็นแผลฉกรรจ์ มีเลือดไหลอาบ

“เกิดอะไรขึ้นกับนายหรือ” ชายเน่ถามด้วยความตกใจ

“ตอนที่เรามาทางนี้ ลู่วิ่งไม่ใหญ่ก็หักลงมาฟาดโดนหัวเรา” เพื่อนคนนั้นตอบด้วยสีหน้าที่เจ็บปวดมาก

“นายต้องไปให้หมอทำแผลนะ มาเถอะ เราจะพานายไปเอง” ชายเน่บอกแล้วพุงเพื่อนคนนั้นไปหาหมอที่โรงพยาบาลซึ่งอยู่ไม่ไกลจากจุดนั้นนัก

“เมื่อไปถึงโรงพยาบาลแล้ว เพื่อนคนนั้นก็บอกให้ชายเน่รีบไปสอบ แต่ชายเน่บอกว่า

“เราจะรอนายเย็บแผลให้เสร็จก่อน จะได้ช่วยพุงนายไปสอบด้วย”

“เรายังไม่รู้เลยว่าหมอมจะเย็บแผลเสร็จเมื่อไร” เพื่อนของเขาร้องท้วง

“เราจะไปพร้อมกัน” ชายเน่ยืนยันคำเดิม

“ระหว่างที่ชายเน่รอเพื่อนเย็บแผล เวลาก็เดินไปทุกขณะ ชายเน่ก็มดูนาฬิกา ตอนนี้ไม่มีทางเลยที่เขาจะไปเข้าสอบได้ทัน

“เมื่อเพื่อนของเขาเย็บแผลเสร็จแล้ว ชายเน่จึงช่วยพุงเพื่อนพาไปโรงเรียนด้วยกัน ตอนนั้นเขาใจไม่ตีเลย เขาเอามือข้างหนึ่งจับกระเป๋าสี้นักเรียนซึ่งมีรูปถ่ายใบเล็กๆ ของผู้เป็นพ่ออยู่แล้วอธิษฐานในใจว่า

“พ่อครับ ผมจะเป็นคนดี ผมจะช่วยเหลือผู้อื่นเหมือนอย่างพ่อ ผมจะไม่เสียใจเลยถ้าวันนี้ผมไปสอบไม่ทันและต้องสอบตกเพราะช่วยเหลือผู้อื่น สอบตกก็แค่ซ้ำชั้นปีเดียว แต่ถ้าเมื่อกี้ผมทอดทิ้งเพื่อน ความรู้สึกผิดคงเกาะกินใจผมไปตลอดชีวิต พ่อครับ... ผมทำถูกแล้ว ใช่ไหมครับพ่อ”

“เมื่อชายเนและเพื่อนไปถึงโรงเรียนก็เลยเวลาเข้าสอบไปกว่า ชั่วโมงแล้ว แต่เขากลับต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าการสอบยังไม่เริ่มขึ้นเลยด้วยซ้ำ แล้วเพื่อนคนหนึ่งที่นั่งรออยู่หน้าห้องสอบก็เล่าให้ชายเนฟังด้วยความตื่นเต็นว่า

“ตอนที่พวกเรากำลังทยอยเข้าห้องสอบ จู่ๆ ไฟในห้องก็ดับพรึบจากนั้นก็มီးเสียงระเบิดดังตูม คุณครูบอกว่าหม้อแปลงระเบิดหรือยังงนี่แหละ ต้องรอช่างไฟมาตรวจดูก่อนถึงจะเริ่มสอบได้อีกที”

“ชายเนกับเพื่อนที่บาดเจ็บดีใจมากที่พวกเขาไม่ต้องขาดสอบพร้อมกันนั้นชายเนก็เอามือจับที่กระเป๋าเสื้อตรงหน้าอกซึ่งในนั้นมีรูปถ่ายใบเล็กๆ ของพ่อของเขาอยู่แล้วพูดเบาๆ กับรูปใบนั้นว่า

“ขอบคุณมากครับพ่อ”

“หลังจากนั้นเมื่อผลสอบออกมา ปรากฏว่าชายเนได้คะแนนสอบที่ดีมาก และเขาก็เชื่อว่าสิ่งดีๆ ที่เขาได้รับก็เป็นผลมาจากความดีที่เขาได้กระทำต่อผู้อื่นนั่นเอง”

เมื่อคุณย่าเล่านิทานจบก็สังเกตเห็นว่าหลานชายคนโตได้เอนตัวมาฟังนิทานเรื่องนี้ด้วย คุณย่าจึงถามหลานชายว่า

“หลานชายคิดยังไงกับนิทานเรื่องนี้บ้างจ๊ะ”

หลานชายยกไหล่ “ก็แค่นิทานนะครับ”

คุณแม่ซึ่งทำงานบ้านอยู่ในบริเวณนั้นและได้รับรู้เหตุการณ์โดยตลอดจึงเดินเข้ามาหาคุณย่าแล้วพูดยิ้มๆ ว่า “เราจะไม่บอกพวกเขาหน่อยหรือคะว่าชายเนคนนี่คือใคร”

“เราอาจจะไม่ต้องบอกหรอกจ๊ะ เพราะชายเนกำลังจะเข้ามาในบ้านของเราเดี๋ยวนี้แล้ว”

สิ้นคำคุณย่า ประตูบ้านก็เปิดออกพร้อมกับเสียงท่ม่มของชายผู้เป็นที่รักของทุกคนในบ้าน “สวัสดีจ้่า พ่อกลับมาแล้ว”

“นี่ใจละจ๊ะ ชายเนของคุณย่า” คุณแม่บอกลูกๆ

“ชายเนคือคุณพ่อหรือครับ!” ลูกชายร้องถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ

คุณพ่อมองหน้าคนในบ้านทีละคนด้วยสีหน้างงๆ ก่อนจะบอกว่า “อ้อ... ใช่แล้วลูก ชายเนคือชื่อเล่นตอนเด็กๆ ของพ่อเอง แต่ตอนนี้ไม่ค่อยมีใครเรียกพ่ออย่างนั้นแล้วละ ว่าแต่ลูกรู้ได้ยังไงหรือ”

ลูกสาวจึงรีบตอบว่า “คุณย่าเล่าให้พวกเราฟังคะ ว่าชายเนช่วยเพื่อนของเขาจนไปสอบสาย แต่ความดีที่เขาทำก็ทำให้เขาเข้าสอบทันเวลาจนได้ แถมยังสอบได้คะแนนดีมากๆ อีกด้วย”

คุณพ่อหัวเราะ “อ้อ... เรื่องนั่นเอง ความจริงไม่ใช่แค่สอบได้คะแนนดีเท่านั้นนะ แต่ความดีที่พ่อได้ทำในวันนั้นยังทำให้พ่อได้เพื่อนแท้มาอีกหนึ่งคนด้วย เพราะเพื่อนคนที่พ่อช่วยในวันนั้นก็คือคุณอาตุ๊กผู้ใจดีของลูกๆ ใจล่ะ”

“จริงหรือคะ” ลูกสาวร้องลั่นด้วยความดีใจ “เพราะคุณพ่อเป็นคนดี ชอบช่วยเหลือคนอื่นแท้ๆ เลยทำให้หนูมีคุณอาที่น่ารักอย่างคุณอาตุ๊ก คุณอาตุ๊กทั้งหลายทั้งใจดี หนูรักคุณอาตุ๊กที่สุดเลยคะ”

ฝ่ายพี่ชายได้ยินอย่างนั้นก็ขยับตัวออกจากโต๊ะเขียนหนังสือแล้วเดินมาหาน้องสาวพร้อมกับบอกว่า

“เฮลละ พี่เองก็น่ารักไม่แพ้คุณอาตุ๊กหรอกนะ ขึ้นหลังพี่มาเลยที่จะพาเธอไปเล่นทรายที่สนามเด็กเล่นเอง”

“แล้วพี่ไม่ต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบแล้วหรือคะ” น้องสาวถาม

“พี่อ่านหนังสือเตรียมสอบมาตั้งหลายรอบแล้ว แต่น้องของพี่ยังไม่เคยได้หัวเราะเลยตั้งแต่ชาติแรก เร็วเข้าเถอะ พี่คิดถึงเสียงหัวเราะของน้องจะแย่แล้ว”

น้องสาวยิ้มแป้นกอดคอพี่ชาย “พี่จ๋า พี่ใจดีจังเลย”

พี่ชายหันมาตอบว่า “แน่นอนอยู่แล้ว ก็พี่เป็นลูกชายของชายเนนี่” ได้ฟังดังนั้น ทั้งบ้านก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน

“

...เซอทั้งนั้นเลย...

มีประโยชน์อันใด ถ้าเธอเป็นคนเก่งหรือร่ำรวยแต่ไร้น้ำใจ
คนไร้น้ำใจ คิดถึงแต่ประโยชน์ของตัวเอง
คนแบบนี้ใครที่โหมเซอจะมารัก
ใครที่โหมเซออยากจะแบ่งปันทุกข์สุขด้วย
เมื่อถึงเวลานั้น
เวลาที่เธอไม่มีใครสักคนให้ทุดคุดอย่างจริงใจได้เลย
เธอจะรู้ซึ้งว่าไม่ว่าจะเก่งหรือร่ำรวยเพียงใด
ก็ไม่ได้ช่วยให้เธอมีความสุขแม้แต่น้อย

”

SAMPLE

ฝึกสวดจากอาณัติทางใต้

นานมาแล้ว มีดินแดนสองแห่งเป็นคู่แข่งกันมาช้านาน ดินแดนแห่งหนึ่งเรียกว่าอาณัติทางใต้ ส่วนอีกแห่งมีชื่อว่าอาณัติทางเหนือ วันหนึ่งพระราชอาณัติแห่งอาณัติทางเหนือได้ตรัสถามที่ปรึกษาคนสนิทของพระองค์ว่า

“เราได้ยินมาว่าที่อาณัติทางใต้เพิ่งมีพิธีมอบราชสมบัติให้แก่พระราชอาณัติใหม่ แถมเรายังได้ยินมาอีกว่าพระราชอาณัตินี้เป็นพระราชอาณัติฉลาดหลักแหลมมากเลยใช่ไหมท่าน”

ที่ปรึกษาทูลตอบพระราชอาณัติว่า “กระหม่อมก็ได้ยินมาเช่นนั้นเหมือนกันพระเจ้าข้า แต่ก็ไม่ค่อยอยากเชื่อนัก เพราะพระราชอาณัติใหม่แห่งอาณัติทางใต้นั้นเพิ่งทรงเข้าวัยหนุ่มเองพระเจ้าข้า”

พระราชอาณัติทรงครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนจะทรงยิ้มยิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ว่า “เก่งจริงหรือไม่ฉลาดจริงหรือเปล่า ถ้าอยากรู้ความจริง

ก็ต้องลองพิสูจน์ดูถึงจะรู้ ก็ดีเหมือนกัน ถ้าไม่เก่งไม่ฉลาดจริง เราจะบีบบังคับเอาอะไรก็คงไม่ยากสักเท่าไรหรอก”

จากนั้นพระราชานุญาตก็ทรงวางแผนร่วมกับที่ปรึกษาคนสนิทเพื่อทดสอบสติปัญญาของพระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางใต้

ณ อาณาจักรทางใต้ พระราชานัดหมายทรงพยายามเรียนรู้กิจการเมืองด้วยความมานะและปกครองบ้านเมืองด้วยความละเอียดรอบคอบ ครั้นแล้ววันหนึ่งก็มีราชทูตจากอาณาจักรเมืองเหนือมาขอเข้าเฝ้าฯ พระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางใต้ทรงเฉลียวใจว่าการมาของราชทูตแห่งอาณาจักรทางเหนือครั้งนี้จะต้องมีอะไรแอบแฝงแน่ๆ แม้จะทรงอนุญาตให้เข้าเฝ้าฯ แต่ในพระทัยก็ทรงระแวงระวังเป็นพิเศษ

หลังจากสนทนากันพอเป็นพิธีแล้ว ราชทูตจากอาณาจักรทางเหนือก็ทูลบอกพระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางใต้ว่า

“อันที่จริงที่กระหม่อมเดินทางไกลมาเข้าเฝ้าฯ พระองค์ในวันนี้ก็เพราะพระราชานัดหมายของกระหม่อมมีเรื่องขอความเมตตาจากพระองค์สักนิด”

“มีอะไรก็ว่ามาเถิด หากเป็นพระประสงค์ของพระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางเหนือ เรายินดีให้ความร่วมมือ” พระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางใต้ทรงตอบกลับไป

“พระราชานัดหมายของกระหม่อมโปรดเสวยผักสดๆ เป็นพิเศษ และทรงได้ยินมาว่าผักสดของอาณาจักรทางใต้มีรสชาติดีมาก ทั้งสด ทั้งหอมหวานกรอบ อร่อย จึงอยากขอพระเมตตาจากพระองค์ช่วยส่งผักสดรสชาติ

เลิศเหล่านั้นไปให้พระราชานัดหมายของกระหม่อมได้เสวยบ้างได้หรือไม่พระเจ้าข้า แต่ต้องเป็นผักสดๆ ใหม่ๆ เท่านั้นนะพระเจ้าข้า ผักดองผักหมักอะไร พระราชานัดหมายของกระหม่อมไม่ทรงโปรดทั้งนั้น”

คำขอนั้นเป็นคำขอที่ฟังดูธรรมดาแต่ก็ทำให้พระราชานัดหมายทรงนิ่งไปพักใหญ่ ก่อนจะทรงตอบราชทูตไปว่า “ได้สิ ท่านจงไปบอกพระราชานัดหมายของท่านว่าเราจะจัดส่งผักพื้นเมืองแสนอร่อยของที่นี่ไปให้พระองค์ได้ทรงลิ้มลอง รับรองว่าพระองค์จะไม่ทรงผิดหวังอย่างแน่นอน”

ครั้นราชทูตจากอาณาจักรทางเหนือเดินทางกลับไปแล้ว คณะข้าราชการต่างก็มาขอเข้าเฝ้าฯ พระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางใต้ด้วยความท่วงใยและหนักใจ

“พระองค์ไม่น่าจะทรงรับปากไปง่ายๆ อย่างนั้น ทรงทราบไหมพระเจ้าข้าว่าพระราชานัดหมายจากทางเหนือนั้นทรงเจ้าเล่ห์ขนาดไหน” ข้าราชการคนหนึ่งทูล

อีกคนรีบล่ำทับ “ใช่แล้วพระเจ้าข้า พระราชานัดหมายนี้ชอบทดสอบสติปัญญาของคนอื่นๆ เพื่อเอาไข่มุมแห่งรังแกหากเห็นว่าคนผู้นั้นมีสติปัญญาดีน้อยกว่าตน”

พระราชานัดหมายแห่งอาณาจักรทางใต้เห็นอากัปกริยาอันรอนของเหล่าข้าราชการก็สรวลแล้วตรัสที่เล่นทีจริงว่า “แล้วพวกท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามีสติปัญญาดีน้อยกว่าเขา ดูถูกเราอย่างนี้ไม่กลัวถูกเราสั่งประหารรี”

ข้าราชการผู้นั้นรีบทูลด้วยความตกใจว่า “กระหม่อมไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นพระเจ้าข้า กระหม่อมเพียงแต่เป็นท่วง เห็นว่าราชทูต